

POSTANOWIENIE

Dnia 28 listopada 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Leszek Bielecki

w sprawie z odwołania D. B.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Lublinie
o prawo do świadczenia rehabilitacyjnego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 28
listopada 2023 r.,
na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Okręgowego w
Lublinie
z dnia 6 grudnia 2022 r., sygn. akt VIII Ua 48/22,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania bez
obciążania skarżącego kosztami postępowania kasacyjnego.**

[mc]

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Lublinie VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z 6 grudnia 2022 r., VIII Ua 48/22, oddalił apelację odwołującego się D. B. od wyroku Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie z 9 maja 2022 r., VII U 891/21, oddalającego jego odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Lublinie odmawiającej przyznania mu świadczenia rehabilitacyjnego.

Skargę kasacyjną wywiódł pełnomocnik odwołującego się ustanowiony z urzędu, zaskarżając wyrok Sądu Okręgowego w całości. We wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania powołał się na nieważność postępowania w związku z pozbawieniem

odwołującego możliwości obrony swych praw wobec nieuwzględnienia wniosku o przyznanie pełnomocnika z urzędu.

Organ rentowy, w odpowiedzi na skargę kasacyjną, wniosł o wydanie postanowienia odmawiającego przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i zasądzenie od odwołującego na rzecz organu zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie zasługiwała na przyjęcie do merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4).

Funkcje postępowania kasacyjnego powodują, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie powinny koncentrować się na wykazaniu, iż w konkretnej sprawie zachodzą istotne okoliczności przemawiające za interwencją Sądu Najwyższego. Tymczasem, najdalej idący i jedyny zarzut nieważności postępowania okazał się oczywiście bezpodstawny i chybiony. Odmowa ustanowienia dla strony pełnomocnika z urzędu co do zasady nie usprawiedliwia zarzutu nieważności postępowania wskutek pozbawienia strony możliwości obrony jej praw (art. 379 pkt 5 k.p.c.). Inaczej jest wtedy, gdy strona swoim zachowaniem wykazuje nieznaną reguł postępowania lub nieporadność, prowadzącą do tego, że przy faktycznym lub prawnym skomplikowaniu sprawy nie jest w stanie wykorzystać prawnych możliwości prawidłowego jej prowadzenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z 29 września 2017 r., V CSK 14/17, LEX nr 2455744; wyrok Sądu Najwyższego z 26 maja 2017 r., I CSK 519/16, LEX nr 2352156). Czynności procesowe podejmowane przez odwołującego (treść odwołania, apelacji, wnioski dowodowe) nie dają jednak podstaw do przyjęcia tezy o jego nieporadności. Pozbawienie możliwości obrony swych praw polega na pozbawieniu strony, wbrew jej

woli, możliwości podejmowania czynności procesowych zmierzających do uzyskania ochrony prawnej. Nie dochodzi do nieważności postępowania, jeżeli strona podjęła czynności w postępowaniu sądowym, a doznawała jedynie pewnych utrudnień w obronie swoich praw, związanych z brakiem fachowego przygotowania.

Brak jakichkolwiek innych zarzutów kasacyjnych oraz wniosków o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, sprawił, że skarga niniejsza nie spełniała żadnych wymagań w zakresie zawartości i jakości argumentacji jurydycznej.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Na podstawie art. 102 k.p.c. Sąd Najwyższy postanowił nie obciążać odwołującego obowiązkiem zwrotu na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym, ze względów natury społecznej.

Sąd Najwyższy nie orzekł o przyznaniu pełnomocnikowi z urzędu kosztów, ponieważ wniosek o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej nie zawierał oświadczenia, o jakim stanowi § 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz.U. z 2016 r., poz. 1715).

[mc]

[ał]